

Nedsættelse af Fuldmyndighedsalderen, der er stillet af den tidligere Regering. Familieretskommissionen siger dertil: Det har vi intet som helst imod, naar I blot vil lade være at gaa videre. Regeringen siger derefter: Saa gaar vi ikke videre. Dernæst kommer Sagen til Behandling i Rigsdagen, og der siger Venstre: Ja, men vi vil videre, og da Familieretskommissionen ikke mener, man bør gaa videre, bør man heller ikke gennemføre det, som Familieretskommissionen er enig med den daværende Regering om, at det er fornuftigt at gennemføre. Denne Argumentation virker ikke paa mig, og jeg tror heller ikke, den vil virke stærkt paa det ærede 9de tingvalgte Medlem, naar jeg har ham roligt i et Udvalg.

Det var lidt for stærkt et Udtryk, naar det ærede Medlem paastod, at „de to Ordførere“ — jeg taler imidlertid kun paa egne Vegne — har sagt, at Myndighedsalderen og Valgretsaldern ikke har noget som helst med hinanden at gøre. Det har jeg ikke sagt, men jeg har udtalt, at der maa anlægges forskelligartede Betragtninger, at der maa anlægges en principielt forskellig Maalestok for, hvornaar man skal have politisk Myndighed, og efter hvilke Regler man skal have formueretlig Myndighed. Det ærede Medlem maa ogsaa erindre, at vi hidtil har haft forskellig Alder med Hensyn til Fuldmyndighed og Valgret her i Landet. Vi har i mange, mange Aar haft 25 Aar som Fuldmyndighedsalderen, men først haft Valgret ved 30 Aars Alderen. Saa kan der intet være til Hinder for — og jeg er ganske vis paa, som jeg udtalte, da jeg havde Ordet første Gang, at de konservative Partier til sin Tid nok skal kunne anvende dette Argument —, at man ogsaa kan være fuldmyndig ved 21 Aars Alderen og indtil videre først have Valgret ved 25 Aars Alderen.

Justitsministeren (Rytter): De Uoverensstemmelser, som de ærede Ordførere for det socialdemokratiske og det radikale Parti omtalte, fjernes ikke ved dette Lovforslag. Paa det vigtigste Omraade, nemlig med Hensyn til den personlige Myndighed, vedbliver Forskellen at bestaa. Det er dog her, det spiller den største Rolle, og her vil de Konsekvenser, som Ordføreren for Socialdemokraterne (Steincke) henviste til, indtræde. Jeg kan derfor ikke indse, at man opnaar noget ved dette Lovforslag. Hvad angaar de Argumenter, som Ordføreren for det radikale Parti

(Poul Christensen) paaberaabte sig, saa tror jeg, at de maa bero paa en Misforstaaelse, thi det er klart, at de Sønderjyder, som en Gang er blevet fuldmyndige, vedbliver at være det, ogsaa naar de kommer til Danmark. Jeg tror derfor, at naar det ærede Medlem og jeg kommer til at diskutere Sagen, vil vi nok blive enige.

Til Ordføreren for Socialdemokraterne vil jeg endnu sige, at naar vi — for at bruge hans eget Udtryk — kommer til at overveje Sagen roligt i et Udvalgs-værelse, vil det ærede Medlem sikkert være enig med mig i, at den Lovgivning, vi har haft i de senere Aar, og som i høj Grad har beroet paa Tilfældigheder og haft Tilfældighedens Præg, saaledes at det har været vanskeligt, næsten umuligt for Jurister og endnu mere vanskeligt for Befolkningen som Helhed at forstaa den, er uheldig, og at man maa tilstræbe at komme ind paa en Kodifikation. Jeg glæder mig til en Diskussion under rolige Forhold med det ærede Medlem; jeg er paa Forhaand vis paa, at vi er enige.

Steincke: I Anledning af det sidste Spørgsmaal er der ingen Grund til at henvise Diskussionen til rolige Forhold — for øvrigt forekommer det mig, at Forholdene er ganske overordentlig rolige ogsaa her i Øjeblikket —, thi jeg er fuldkommen enig med den højtærede Minister og har paa det Omraade, hvor jeg særlig er sagkyndig, mange Gange beklaget mig over den Form for Lovgivning, som har fundet Sted. Men her foreligger et ganske særligt Tilfælde, som er saa overordentlig uoverskueligt og klart, hvor det blot gælder om at sætte et vist Aarstal i Stedet for et andet; paa det Punkt tror jeg derfor ikke, jeg kommer til at give mig selv under en endnu mere rolig Forhandling i et Udvalg.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, som mener at kunne øve en mere beroligende Indflydelse paa mig under andre Forhold, om han dog ikke hidtil har været enig med de fleste Jurister i, at Fuldmyndighedsalderen herhjemme er for høj. Jeg ved, at den højtærede Minister i sin Tid var en ganske særdeles skattet og agtet juridisk Manduktør, og jeg beklager, at jeg ikke selv er blevet manuduceret af ham, men jeg er aldeles overbevist om, at hvis jeg havde været Manuducend hos ham, vilde jeg, naar jeg i Dag havde saa mange gode Argumenter for vort Standpunkt, være blevet forsynet med disse Argumenter af den højtærede Justitsminister.